

JOAN COSCUBIELLA SECRETARI GENERAL DE CCOO DE CATALUNYA

«El Govern català ha de deixar de ser un 'voyeur' en aquesta crisi»

EFFECTES. COSCUBIELLA CREU QUE LA INESTABILITAT POLÍTICA DELS DARRERS VUIT ANYS ESTÀ REPERCUTINT EN LA POLÍTICA INDUSTRIAL CATALANA ■■■ **ERO.** EL DIRIGENT SINDICAL ASSEGURA QUE ELS EXPEDIENTS DE NISSAN I FRIGO SÓN OPORTUNISTES

El secretari general de CCOO deixa aquest desembre el càrrec després d'esgotar el període de permanència. La seva etapa ha estat marcada per un període de bonança econòmica sense precedents en què no han faltat conflictes laborals, com la vaga general del 20 de juny durant el Govern d'Aznar, que va acabar amb la retirada del famós decretazo. Ara que ell marxa ha començat, però, un canvi de cicle que és previst que sigui molt dur en el mercat de treball.

Com afronta el moviment sindical, i, en concret CCOO, aquesta etapa convulsa i complicada en la qual estem instal·lats?

Primer, assumint la realitat del que està passant, que, sens dubte, és una crisi d'una gran profunditat i d'una llargada intensa. Alhora intentem evitar caure en la resignació. Som conscients que la crisi durarà força temps, especialment a Espanya, perquè els factors internacionals s'uneixen als nostres. Atesos els orígens financers, el que no té sentit és demanar que s'abordi la sortida de la crisi amb mesures traumàtiques en matèria de mercat de treball. Els dos grans objectius són evitar que al final d'aquesta crisi hi hagi més desigualtat social i intentar aprofitar la crisi per fer un canvi de model econòmic

Vosaltres fa anys que insistiu en

Ricard Novellas

BENEFICI. Joan Coscubiella creu que l'únic positiu del període de bonança és que s'ha generat superàvit públic

CRISI

«ENS TROBEM DAVANT UN PERÍODE DE RECESSION LLARG I D'UNA GRAN PROFUNDITAT»

SORTIDA

«ÉS EL MOMENT D'APLICAR POLÍTIQUES FISCALS EXPANSIVES I TIBAR DEL DEUTE PÚBLIC»

la necessitat d'un canvi de model. La proposta, però, ha caigut en sac foradat.

Malauradament, el temps ens ha donat la raó que tenim i tenim un model econòmic amb peus de fang. És així: no hem tingut la força per canviar la tendència dels fets, entre d'altres coses perquè hem estat víctimes de dos factors: una economia globalitzada sense regles i sense contrapoder, i un comportament gregari de la societat, que s'ha endeutat per adquirir béns molt per sobre del seu valor. La perversitat d'Espanya és que és un país amb un 11% de dèficit exterior i ara, amb les famílies molt endeutades, deixa poca maniobra. Només es treu una qüestió positiva d'aquest període.

Quina?
El superàvit públic. Ens hem convertit en el país desenvolupat amb el deute públic més baix. Això vol dir que hi ha un cert marge i, com diu Paul Krugman, és el moment de Keynes i de fer ús de la política fiscal per tirar endavant les accions de protecció social que caldran. Crec que ara s'equivocarien Europa i l'Estat espanyol si continuessin obsessionats pel control del deute públic. No és possible sortir d'aquest forat sense una política fiscal expansiva.

Quina?

El superàvit públic. Ens hem convertit en el país desenvolupat amb el deute públic més baix. Això vol dir que hi ha un cert marge i, com diu Paul Krugman, és el moment de Keynes i de fer ús de la política fiscal per tirar endavant les accions de protecció social que caldran. Crec que ara s'equivocarien Europa i l'Estat espanyol si continuessin obsessionats pel control del deute públic. No és possible sortir d'aquest forat sense una política fiscal expansiva.

Justament en aquests moments de crisi es creu que algunes empreses aprofiten la conjuntura per presentar ERO oportunistes. N'heu identificat ja algun?

Sí, els de Nissan, Frigo i Tyco són casos clars d'ajustos estructurals oportunistes. El grup Nissan-Renault preveia reestructurar les plantes a Europa i ara ha aprofitat la crisi per fer-ho. Afortunadament, la legislació espanyola no permet a les empreses rescindir els contractes unilateralment sinó que els obliga a passar per un expedient de regulació que ha d'aprovar l'Administració. Quan el presenti Nissan, nosaltres ens hi oposarem radicalment i esperem que la Generalitat el rebutgi.

Aquest rebuig de la Generalitat, no pot tenir una lectura contraproduent per a futures inversions?

La Generalitat ha de fer-ho ara si no vol trobar-se amb una allau d'expedients oportunistes.

Quin paper pren el sindicat davant expedients oportunistes?

Ja hem assenyalat que ens oposarem a les empreses que volen recuperar beneficis empresarials a canvi d'ajustos empresarials.

Amb una previsió d'increment dels expedients de regulació d'ocupació, creu que el model de negociació que tenim a l'Estat espanyol és bo?

És un model útil però algunes empreses de caràcter internacional prenen decisions sense negociar-les amb la plantilla que els ha fet créixer. I el pitjor és que es prenen en centres de decisió lluny de Catalunya i que afecten molt pimes més arrelades al territori que han nascut a partir de les necessitats de subministrament de les grans. Afortunadament, hi ha una forta presència dels sindicats a l'empresa en els casos que estan en marxa, com Nissan, Tyco, Pirelli i Frigo; es tracta de comitès molt sindicalitzats.

Creu que el Govern català està fent un bon paper en aquests processos de reestructuració?

El Govern català no pot continuar fent de voyeur davant la crisi. Quan vaig sentir que es queixava que el ministre d'Indústria no havia parlat amb el president de

Michael Page
EXECUTIVE SEARCH
www.michaelpage-executivesearch.es

Michael Page
INTERNATIONAL
www.michaelpage.es

Michael Page
INTERIM
www.michaelpageinterim.es

Page
Personnel
www.pagepersonnel.es

Renault-Nissan sobre l'expedient de Barcelona, em vaig sorprendre. Suposo que el president Montilla té prou mecanismes per fer arribar al Govern central que negociïn també pels interessos de les plantes de Catalunya i no queixar-se públicament. Aquesta és més una tasca dels sindicats.

Creu, doncs, que el Govern català no ha estat prou contundent a l'hora de definir una estratègia industrial per a Catalunya?

Fa un quant temps que, en matèria de política industrial, el Govern està desconcertat. S'han produït molts canvis en els càrrecs polítics i s'ha tingut la percepció que els responsables polítics perdien pes per ser interlocutors reconeguts davant de les empreses. Estem pagant, en temes de política industrial, la inestabilitat política catalana dels darrers vuit anys.

Comparteix la necessitat d'actuar plans de rescat del sistema financer?

Afortunadament no té res a veure el que s'ha fet a Europa amb el que s'ha fet als EUA. En principi, el pla espanyol apunta en bona direcció, però abans vull veure la lletra petita i la concreció.

Que creu que se li ha d'exigir?

Que el pla de rescat no siguin fons perduts per a les arques públiques. Que aquestes polítiques no restringeixin altres mesures d'ajut a les empreses. Que el pla serveixi per donar liquiditat a les empreses i a les famílies.

La lluita contra els salaris baixos ha estat una de les vostres

NISSAN

«JA HEM ASSENYALAT QUE ENS OPOSAREM ALS EXPEDIENTS OPORTUNISTES»

reivindicacions més insistent dels darrers anys. Ara, en moments de crisi, aquesta batalla perd prioritat?

El nivell de sous entre 600 i 900 euros, tan estès al nostre teixit industrial, és una vergonya. Els salaris no són els culpables de la crisi sinó més aviat les víctimes. A més, si en un moment com el que tenim, encara reduïm més la capacitat de consum, a part de ser injust, acaba tenint efectes negatius sobre l'economia. I, finalment, si el que es pretén és fer un canvi de model econòmic de qualitat, aquí no hi caben els salaris baixos. Tots els estudis demostren que les plantilles amb bons salaris i més recursos dedicats a la formació són les més productives i les que tenen més capacitat per competir. I això està comprovat aquí i a tot el món.

FP
«MALAURADAMENT, ELS CANVIS QUE S'HAN FET ARRIBEN MASSA TARD»

RESCAT
«ELS FONS PÚBLICS HAN DE SERVIR PER DONAR LIQUIDITAT A LES FAMÍLIES I A LES PIMES»

Creu viable la proposta de Nicolas Sarkozy que l'Estat compensi els sous baixos dels nous ocupats?

Em sembla una barbaritat, no es poden dedicar recursos públics per assumir un cost que pertoca a les empreses i, a més és una manera de mantenir d'una manera artificial sota baixos i empreses poc competitives. Que aquests diners els dediquin a incentivar la innovació i la internacionalització de les empreses. Però aquí el problema no és que la gent no vulgui agafar

feines poc remunerades, és que no s'està creant nova ocupació, i això està generant els increments en les taxa d'atur.

Arribem, doncs, a un nou cicle amb un bon sistema de formació ocupacional i d'oficines d'ocupació?

Malaauradament, s'ha perdut l'ocasió per fer polítiques públiques d'ocupació i d'adaptar la desprestigiada formació. Ni amb els darrers canvis hi arribem a temps.

Tot apunta que, per al congrés del mes de desembre, Joan Carles Gallego serà el nou secretari general de CCOO. Ja està tancat?

És la persona que té el nivell d'acceptació més alt. A més a més, ell és, de moment, l'únic que ha mostrat la seva predisposició a presentar-se, però tot pot variar perquè, en la nostra organització, amb un 10% dels delegats es pot presentar una altra candidatura. Tenim un sistema molt obert. Mai no es pot dir fins al final. ■